

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

Juldagen

”Jesu födelse”

Jes 9:2-7

Hebr 1:1-3

Luk 2:1-20

Ps: 119, 122, 126, 127

Ett nyfött barn kan ju inte prata. De första orden brukar komma runt ett års ålder och först vid två kan barnet börja sätt ihop meningar. Det som driver barnets språkutveckling är människans behov av kontakt och kommunikation med andra människor.

Men detta behov finns där redan från början och även om ett nyfött barn inte kan tala till oss med ord, så talar det till oss på andra sätt. Det talar till oss genom sin blotta existens, ett nyfött barn väcker något i oss. Det är en ordlös kommunikation, barnet, med sin utsatthet och värnlöshet, vädjar till oss och våra känslor.

Nu är det inte bara människor emellan som det finns behov av kommunikation och kontakt. Detta behov finns också mellan Gud och människor. I alla tider har människan sökt kontakt med det gudomliga, det är detta som är religionens upphov. Genom riter, böner och offer har människor försökt kommunicera med Gud, religionen har lika lång existens som människan själv.

Men det är inte bara vi människor som har behov av kontakt med Gud, det är faktiskt tvärtom också, Gud söker kontakt med oss. ”Många gånger och på många sätt talade Gud i forna tider till våra fäder genom profeterna” inleder Hebreerbrevets författare i dagens epistelläsning. Han syftar på Gamla testamentets profeter. När Gud ville tala till sitt folk valde han ut en särskild person som fick i uppdrag att förmedla sitt budskap till människorna; profeterna. Det skedde *många gånger och på många sätt*.

Sen lägger han till: *men nu vid denna tidens slut*. Nu har det hänt något nytt! När folket inte ville lyssna så öste han inte bara på med mer profeter, nej nu Gud har skruvat upp sin kommunikation till en ny nivå. Det är inte bara mer av samma, det är något helt annorlunda. När vi vill kommunicera med någon så försöker vi ju på olika sätt dra uppmärksamheten till oss, oftast är det just genom att vara värre än andra för att lyckas med detta. För ett företag gäller det att ha större reklamskyltar än andra firmor. När våra barn inte lyssnar höjer vi rösten. Viktiga budskap i en text skriver vi med versaler eller fetstil. Vi öser på mer av samma för att få människor att lyssna. Resultatet har blivit denna kakafoni av röster, bilder och budskap som rycker och drar i oss.

Men hebreerbrevet visar på något annat: *tidigare* talade Gud genom profeterna, *nu* talar han till oss genom sin Son. Till fäderna talade alltså Gud genom *ombud*, andra fick springa med hans budskap. Nu handlar det om Guds direkta tilltal. Jesus är inte något skickebud, det är Gud själv som kommer till oss utan omvägar.

I nästa vers kommer nämligen författaren in på vem denne är som nu kommer till oss. Det handlar om hans egen son som ska ärva allting, liksom han har skapat världen genom honom. Det är två saker som definierar vem Jesus är. Ärvandet handlar om slutet. Det är i slutet av en människas liv som man börjar tala om arv. Här handlar det om slutet på denna tidsålder, världen som vi ser den idag. Jesus är slutmålet, den som kommer ärva *allting*. Men det är också genom honom som världen är skapad. Sonen är alltså också början. Han är född, före allting, han var med vid världens skapelse och är den som finns vid slutet för att ta emot allting. Jesus är A och O, som det står i Uppenbarelseboken. Alfa och Omega, dvs den första och sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Början och slutet.

Vem kan detta vara, om inte Gud själv? Profeterna, de vara bara människor, de fanns inte med vi världens skapelse, och de kommer inte ärva allting.

Men författaren stannar inte här, det kommer mer: Jesus är utstrålningen av Guds härlighet, en avbild av hans väsen och den som bär upp allt med kraften av sitt ord. Han bär upp allt, världen, universum, tillvaron, allt! Och det är presens, han gör det nu, kontinuerligt. Han är inte bara A och O han är också alla bokstäver där emellan.

Många gånger och på många sätt talade Gud. Det kan han fortsätta göra, vi är olika som människor och Gud kan närma sig oss på olika sätt. Men aldrig på ett sätt som motsäger Jesus, han Son. Vår självförståelse som kristna utgår från Jesus som den yttersta och slutgiltiga uppenbarelse av Gud.

Hade Gud velat tala till oss på ett sätt som konkurrerade ut alla andra röster hade han haft alla möjligheter till det. Han hade kunnat ha den största reklamskylten av de alla och konkurrerat ut alla andra, så att andra budskap och röster hade blivit kvävda.

Men han gör inte så. Sonen, den andra personen i Gudomen, den som född av Fadern före all tid, han föds nu åter. Han föds av Maria, som är hans mor. Han blir människa genom henne, Gud själv kommer till oss som ett värnlöst barn.

Gud väljer att kommunicera på ett annat sätt än genom att ta till brösttonerna. Det lilla barnet talar till oss på ett ordlöst och ömtåligt sätt. Barnet är kommunikation genom sin blotta existens. Det gäller alla barn, men det gäller i ännu högre grad barnet som ligger i krubban. Inget barn har burit på ett större budskap än det, samtidigt som det är så subtilt formulerat.

Människor har i alla tider sökt kontakt med det gudomliga. Genom offer, riter och böner har man strävat efter att nå upp, nå fram. Nu har det inträffat att Gud själv har stigit ner. Inte bara att han sänkt sig till vår nivå, han har blivit en av oss. Gud är människa, som du och jag, värnlös, utlämnad där han ligger, nyfödd på en bädd av strå och halm.